

10/09/2022

Όσιος Ησαΐας, Πώς έφτασε στην Κύπρο η Παναγία του Κύκκου, έργο του Αποστόλου Λουκά

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Απόσπασμα

[...] Ποιος ο τόπος όπου γεννήθηκε ο άγιος αυτός [όσιος Ησαΐας], ποίοι οι γονείς του και ποια η μόρφωση του δεν γνωρίζουμε. Εκείνο πού γνωρίζουμε γι' αυτόν, είναι πως στα μέρη που είναι κτισμένο σήμερα το μεγάλο μοναστήρι, εκεί γύρω στον ενδέκατο αιώνα ασκήτευσε η άγια αυτή μορφή. Μια σπηλιά το κατάλυμα του. Σ' αυτήν διέμενε ο γέρο ερημίτης. Σ' αυτήν κατά την παράδοση, όταν γονατιστός προσευχόταν, άκουε και το κελάδημα ενός παράδοξου πουλιού, που έλεγε και ξανάλεγε: Κύκκου, Κύκκου το βουνί μοναστήρι θα γενεί, μια χρυσή Κυρά θα μπει και ποτέ της δε θα βγει.

Αυτό ήταν το τραγούδι που το αθώο πουλί τραγουδούσε για καιρό, σαν πετούσε από το ένα πεύκο στο άλλο κι από τη μια κορφή σε κάποιο θάμνο. Ο γέρο ασκητής το άκουε, μα δεν μπορούσε να συλλάβει και να αντιληφθεί το νόημα του. Την εποχή αυτή, όπως και σήμερα, συνηθιζόταν κατά τους θερινούς μήνες, πολλοί από τους κατοίκους των πεδινών μερών να πηγαίνουν στα ορεινά, για να χαίρονται τη δροσιά των Βουνών.

Διοικητής τότε της Κύπρου, η οποία βρισκόταν κάτω από την προστασία της μεγάλης μας Βυζαντινής αυτοκρατορίας ήταν ο δούκας Μανουήλ Βουτομίτης, που διέμενε όπως κι οι άλλοι διοικητές στη Λευκωσία. Όλοι αυτοί συνήθιζαν κατά το

καλοκαίρι να αφήνουν τη Λευκωσία και να πηγαίνουν στα ορεινά μέρη για να γλυτώνουν από την υπερβολική ζέστη της πρωτεύουσας.

Κατά το έτος 1100 μ.Χ. περίπου, κι ο τότε διοικητής της Κύπρου εγκατέλειψε τη Λευκωσία και πήγε σ' ένα χωριό της Μαραθάσας για εξοχή. Στα βουνά της Κύπρου αυτή την εποχή και στον περίφημο Ακάμα, όπου τόσοι λόγος γίνεται στις ημέρες μας, ζούσαν πλήθη από αναχωρητές μοναχούς. Ένας τέτοιος μοναχός ήταν κι ο ερημίτης Ησαΐας, που ζούσε, όπως είπαμε, στα βουνά του Κύκκου. Κάποια μέρα που ο Βουτομίτης με μερικούς φίλους του βγήκε στα μέρη εκείνα για κυνήγι αγρινών [είδος άγριου κατσικιού], απεσπάσθη από την παρέα του και για ώρες γύριζε μέσα στο πυκνό δάσος μόνος.

Εκεί που κατακουρασμένος και πολύ στενοχωρημένος περιεπλανάτο είδε μια σπηλιά. Προχώρησε προς αυτήν και, σαν πλησίασε στην είσοδο της σπηλιάς, αντίκρισε έναν άνθρωπο με πολύ φτωχικά και κουρελιασμένα ρούχα. Κατέβηκε από το άλογο του και ρώτησε:

– Ποιος είσαι, γέρο; Τι κάνεις εδώ; Ο ασκητής δεν μίλησε. Στην προσπάθεια του μάλιστα να μη γίνει γνωστός έφυγε κι από εκεί. Τη στάση αυτή του μοναχού, ο δούκας θεώρησε πολύ προσβλητική για τον εαυτό του. Εκνευρισμένος όπως ήταν επιτέθηκε κατά του ασκητή και όχι μόνο τον ύβρισε αποκαλώντας τον παλιόγερο, αλλά και τον ξυλοκόπησε άγρια και ρίχνοντας τον στη γη, τον κλώτσησε άσπλαγχνα.

*Ο όσιος Ησαΐας, κτίτωρ της Ιεράς
Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής
Κύκκου στην Κύπρο. Η μνήμη του*

Παρά τους πόνους που δοκίμαζε στο ξερακιανό κορμί του ο ταλαίπωρος μοναχός, με ήρεμη φωνή και κλάματα και σπαραγμό ψυχής, είπε στον άρχοντα:

– Άνθρωπέ μου, τι σου έκαμα και με κτυπάς; Δεν σου φτάνουν τα τόσα αγαθά που απολαμβάνεις στο νησί μας; Δεν σου αρκεί η καλοπέραση που έχεις στις πόλεις και τα χωριά μας; Έρχεσαι να κακοποιήσεις κι ένα γέροντα ερημίτη που δεν σου έφταιξε σε τίποτα; Πήγαινε στο καλό και να ξέρεις πως κάποια μέρα άλλος θα σου ανταποδώσει το κακό που μου έκαμες. Ο Κύριος μου. Ένας δούλος του είμαι εγώ ο αμαρτωλός...

Εκνευρισμένος, όπως ήταν ο δούκας έφυγε, χωρίς να υπολογίσει έστω και στο ελάχιστο τα λόγια του μοναχού. Ανέβηκε βιαστικός στο άλογο του, το σπιρούνιασε και τράβηξε να βρει τους φίλους του, με τους οποίους επέστρεψε στο χωριό, που έμεναν, για να συνεχίσουν το ξεκούρασμα τους.

Σαν πέρασαν οι μήνες του καλοκαιριού επέστρεψε στη Λευκωσία κι ο Βουτομίτης, όπως κι οι φίλοι του. Τον ασκητή ούτε που τον θυμήθηκε καμιά φορά. Και θα τον ξεχνούσε για πάντα, αν δεν του τον θύμιζε μια δοκιμασία. Λίγες μέρες μετά την επιστροφή του στην πρωτεύουσα, μια αρρώστια βαριά κι ανίατη τον έρριψε στο κρεβάτι. Ήταν η λεγόμενη ληθαργία. Τα μέλη του άρχοντα παρέλυσαν εξ ολοκλήρου. Ούτε πόδι, ούτε χέρι μπορούσε να κινηθεί. Με τα μάτια κλειστά περνούσε τις μέρες του μέσα σε βαριούς πόνους. Οι γιατροί μπαινόβγαιναν χωρίς καμία, θεραπεία.

Στην κατάσταση αυτή κάποια στιγμή η μνήμη του έφερε μπροστά του τη συμπεριφορά του απέναντι στον φτωχό ερημίτη του δάσους και τα λόγια του ξανάρθαν στη σκέψη του:

– Άλλος θα σου ανταποδώσει κάποια μέρα το κακό που μου έκαμες. Ένας ταπεινός δούλος του θεού είμαι εγώ...Τα λόγια του ασκητή βουίζουν στ' αυτιά του. Θυμάται την κακή συμπεριφορά του στον φτωχό ερημίτη και κλαίει και σπαράζει σύγκορμος.

Και μέσα στον πόνο του με δάκρυα άρχισε να προσεύχεται και να λέει:

– Θεέ μου, συγχώρησε με. Έφταιξα πολύ. Κάνε με, σε παρακαλώ, καλά κι υπόσχομαι μόλις μπορέσω να σηκωθώ, να πάω ο ίδιος στον ερημίτη, να του ζητήσω συγγνώμη και να του προσφέρω ό,τι μου ζητήσει.

Την προσευχή αυτή επαναλαμβάνει κατά συνέχεια στη σκέψη του. Αυτό που γινόταν στον δούκα γίνεται συνήθως πάντοτε. Όταν ο άνθρωπος πονεί, θυμάται τον Θεό κι υπόσχεται να επανορθώσει τα λάθη του. «Εν θλίψει εμνήσθημέν σου»

λέγει κι ο ψαλμωδός.

Αυτό κάνει κι ο άρχοντας. Στον πόνο και τη δυστυχία του θυμάται τον Θεό και από τα βάθη της ψυχής του εκζητεί τη χάρη του. Και του δόθηκε αυτή.

Ο Άγιος Θεός που είδε τη μετάνοια του πλάσματος Του έδωσε στον δούκα αυτό που ζητούσε, την υγεία του. Τα λόγια του Πνεύματος του Θεού, «τέκνον επικάλεσαί με εν ήμερα θλίψεώς σου και εξελούμαί σε και δοξάσεις με», δηλαδή παιδί μου, φώναξε με στη θλίψη σου και στη δυστυχία σου κι εγώ θα σε ακούσω και θα σε απαλλάξω απ' αυτά και θα με δοξάσεις, βρήκαν στον πονεμένο άρχοντα την πραγματοποίηση τους.

Μετανοημένος ο Βουτομίτης για ό,τι έκαμε στο αδύνατο εκείνο πλάσμα, τον ερημίτη, έλαβε από τον Φιλάνθρωπο Πατέρα ό,τι ζητούσε. Τώρα του έμενε να εκπληρώσει, αυτό που υπεσχέθη. Να πάει στο βουνό, να εύρει τον ασκητή, να του ζητήσει συγχώρηση και να δοξάσει τον Θεό με τη μετάνοια του.

Και το κάμνει. Γεμάτος χαρά το κάμνει. Όλα αυτά ήταν οικονομία Θεού, για να έρθει στο νησί μας η χαριτόβρυτος εικόνα της Θεομήτορος, που φυλασσόταν στο αυτοκρατορικό παλάτι στην Κωνσταντινούπολη. Αυτό ήταν το θέλημα του Θεού κι αυτή ήταν κι η επιθυμία της Παρθένου.

Πρωί-πρωί της άλλης ημέρας ο Βουτομίτης με τους υπηρέτες του ξεκίνησε για τα βουνά. Πόθος του να φτάσει μια ώρα νωρίτερα στη σπηλιά του γέροντα Ησαΐα για να ζητήσει συγχώρεση για τη διαγωγή του. Την ίδια εκείνη βραδιά ο γέρο μοναχός αφού γονατιστός προσευχήθηκε για ώρες έγειρε να πλαγιάσει. Πριν τον πάρει ο ύπνος το παράξενο πουλί απ' έξω από τη σπηλιά κελάηδησε πολλές φορές το τραγούδι του: Κύκκου Κόκκου το βουνί, μοναστήρι θα γενεί... Με το τραγούδι έκλεισε τα μάτια ο ερημίτης.

Ο ύπνος τον πήρε αμέσως· ένα όνειρο όμως τον παίδευσε όλη τη νύχτα. Του φάνηκε πως η Παναγία ήρθε στη σπηλιά του και του είπε; Σαν ξημερώσει θα έχεις μεγάλη επίσκεψη. Εκείνος ο δούκας που ήρθε την άλλη φορά και σε κτύπησε, θα έλθει ξανά αυτή τη φορά για να σου ζητήσει συγγνώμη και να σε παρακαλέσει να τον συγχωρήσεις. Θα σου αναφέρει ακόμη πως είναι πρόθυμος, για να επανορθώσει το σφάλμα του να σου χαρίσει ό,τι του ζητήσεις. Την εικόνα μου που ζωγράφισε ο απόστολος Λουκάς και φυλάσσεται στο παλάτι. Αυτή να του ζητήσεις να έλθει στην Κύπρο. Τούτο μόνο να ζητήσεις. Τίποτε άλλο.

Προτού ακόμη φέξει, ο Ησαΐας, όπως πάντα, σηκώθηκε για την άσκηση του. Έκαμε τις μετάνοιες και την προσευχή του κι άρχισε το εργόχειρο του. Κατά το απόγευμα άκουσε θόρυβο. Βγήκε από τη σπηλιά του και περίμενε λέγοντας συγχρόνως και

την προσευχή του. Σε λίγο μέσα από τα κλαδιά που έκλειαν κατά ένα τρόπο το στόμιο της σπηλιάς του είδε μια ομάδα ανθρώπους να πλησιάζουν. Μπροστά ο δούκας. Τον ανεγνώρισε αμέσως. Βαθιά συγκινημένος στάθηκε και περίμενε. Η συνάντηση πολύ απρόσμενη. Ο άρχοντας με συντριβή ψυχής χαιρέτησε τον ερημίτη και ζήτησε απ' αυτόν να τον συγχωρήσει για ό,τι έγινε στο παρελθόν.

Ο ερημίτης χωρίς κανένα δισταγμό έσπευσε να του ειπεί, ότι τον συγχωρεί με όλη του την καρδιά. Όταν ο Βουτομίτης του ανέφερε πως είναι ακόμη πρόθυμος να του προσφέρει ως δώρο ό,τι του ζητήσει, για μια επανόρθωση του σφάλματος του, ο γέρο Ησαΐας απήντησε:

- Εγώ ένα πράγμα θέλω άρχοντα μου. Αυτό που θέλει κι ο Πανάγαθος Θεός κι η Παναγία. Να ζητήσεις να πάρεις και να μου φέρεις εδώ από τον βασιλιά της Κωνσταντινούπολης την εικόνα της Παναγίας που ζωγράφισε ο απόστολος Λουκάς και φυλάσσεται στο παλάτι. Αυτό μόνο θέλω. Θα κτίσω μοναστήρι και θα την βάλω μέσα να σκέπει και να φυλάει το νησί μας. Η Παναγία που σε έκαμε καλά από την τρομερή αρρώστια που σε βασάνισε, αυτό θέλει. Αυτό κι εγώ σου ζητώ.

Στα λόγια αυτά του μονάχου ο Βουτομίτης ξαφνιάστηκε.

Ποτές δεν περίμενε από τον γέρο ερημίτη ένα τέτοιο πράγμα. Ποιος είμαι εγώ σκέφτηκε, που θα ζητήσω από τον βασιλιά και το Παλάτι ένα τέτοιο θησαυρό που τόσο πολύ τον σέβονται και να μου τον δώσουν. Μια τέτοια χάρη είπε στον ασκητή μου είναι αδύνατο να σου προσφέρω, γιατί αυτό δεν εξαρτάται από μένα.

Σταμάτησε. Σκέφτηκε λίγο κι ύστερα πρόσθεσε.

Θα προσπαθήσω όμως πολύ, αρκεί κι εσύ να με βοηθήσεις. Αν πηγαίνεις μαζί μου στην Πόλη, ίσως μπορέσουμε κι οι δύο να πετύχουμε και τα αδύνατα. Στην πρόταση του άρχοντα να τον συνοδεύσει στην Πόλη, ο ερημίτης χωρίς κανένα δισταγμό έδωσε τη συγκατάθεση του.

Έτσι αφού συμφώνησαν, χωρίσανε μέχρις ότου έλθει ο κατάλληλος καιρός για το ταξίδι. Στο μεταξύ ο γέρο Ησαΐας ενέτεινε τις προσευχές του και περίμενε. Μια μέρα ο διοικητής του έστειλε μήνυμα να κατεβεί στην πόλη. Χωρίς να χάσει καιρό, πολύ πρωί της επόμενης ημέρας ξεκίνησε γεμάτος χαρά και πίστη. Το τραγούδι του παράξενου πουλιού που κατά το βράδυ πολλές φορές επαναλήφθηκε από τον ίδιο, του τόνωσε την ελπίδα.

Στην πόλη που κατέβηκε βρήκε τον δούκα να περιμένει και μαζί ξεκίνησαν. Αφού ο όσιος προσευχήθηκε θερμά, ανέβηκαν στο πλοίο και με τη βοήθεια του Θεού υστέρα από ολίγες μέρες έφτασαν στο Βυζάντιο. Εκεί ο γέρο Ησαΐας μη θέλοντας να αλλάξει την ασκητική ζωή του και να μένει σε σπίτια αρχοντικά παρακάλεσε

τον άρχοντα να του επιτρέψει να μένει σε κάποιο μοναστήρι γνωστό σ' αυτόν. Έτσι διευθετήθηκε η ζωή των στη Βασιλίδα των πόλεων.

Ο δούκας, όπως ήταν συνήθεια, επισκέφθηκε τον βασιλιά για να δώσει αναφορά της όλης πολιτείας του στην Κύπρο, δύο και τρεις και περισσότερες φορές. Για το θέμα της εικόνας όμως δεν τόλμησε να αναφέρει τίποτα.

Φοβόταν την απάντηση του βασιλιά. Γνώριζε την αγάπη και τον βαθύ σεβασμό όλων στη Μεγαλόχαρη και περίμενε να βρει την κατάλληλη στιγμή, για να υποβάλει την παράκληση του. Με την αναμονή αυτή αφήκε να περάσει αρκετός καιρός. Κάποια μέρα που ο δούκας επισκέφθηκε τον γέροντα ερημίτη άκουσε από αυτόν πολλά παράπονα και την παράκλησή του να τον αφήσει να επιστρέψει στην Κύπρο. Η ζωή του στο πολυσύχναστο μοναστήρι της Πόλης δεν τον ικανοποιούσε. Ποθούσε τη μοναξιά και την ησυχία της σπηλιάς του.

«Εγώ πρέπει να φύγω» του είπε εκείνη την ημέρα. «Συ, μια και θα μείνεις, μη ξεχάσεις την υπόσχεση που μου έδωσες. Πρέπει σαν βρεις τον κατάλληλο καιρό, να αναφέρεις στον βασιλιά την επιθυμία της Θεοτόκου».

Στα λόγια αυτά του Γέροντα ο δούκας πολύ λυπήθηκε. Και μόνο η σκέψη πως ο ταπεινός ασκητής θα αναχωρούσε χωρίς να πραγματώσει τον σκοπό του ταξιδιού του πολύ τον στενοχωρούσε, αλλά και να τον κρατά εκεί χωρίς τη θέληση του δεν το επιθυμούσε. Κάλεσε λοιπόν κοντά του ένα αγιογράφο και του παρήγγειλε να του φτιάξει δύο εικόνες. Μια που να παρουσιάζει τον Δεσπότη Χριστό καθισμένο σε ένα θρόνο και μια δεύτερη που να έχει την Αγία Τριάδα κατά τον τύπο της φιλοξενίας του Αβραάμ.

Στο κάτω μέρος της εικόνας αυτής, του παρήγγειλε να ιστορήσει την υπεραγία Θεοτόκο με τον γέροντα Ησαΐα στα δεξιά και αριστερά τον Μανουήλ Βουτομίτη.

Όταν τέλειωσαν οι εικόνες, επισκέφθηκε τον ασκητή και του τις έδωσε μαζί με πολλά χρήματα και την άδεια να γυρίσει στην Κύπρο. Με δάκρυα τον κατευόδωσε παρακαλώντας τον να προσεύχεται γι' αυτόν και υποσχέθηκε πως θα κάμει τα αδύνατα δυνατά να πάρει αυτός την εικόνα και να επιστρέψει στην Κύπρο. Με τούτη την υπόσχεση χωρίσθηκαν οι δύο συνταξιδιώτες.

Με τη βοήθεια του Θεού ο Γέροντας ύστερα από ένα σχετικά καλό ταξίδι έφθασε στην Κύπρο και χωρίς ξεκούρασμα ανέβηκε στη σπηλιά του. Η χαρά του ήταν μεγάλη που ξαναβρήκε εκεί την ησυχία του, αλλά κι η λύπη του που γύρισε χωρίς την χαριτόβρυτο εικόνα ήταν όχι ολίγη.

Από την πρώτη κι άλας ημέρα που ξάπλωσε στη σπηλιά του είδε ξανά το ίδιο

όνειρο που είδε προτού πάει στην Πόλη και ήκουσε και πάλι μια φωνή να του λέει:

– Μη λυπάσαι, Γέροντα. Πολύ σύντομα θα έρθει κοντά σου η πανσέβαστος εικόνα της Θεομήτορος. Το θέλει και το επιθυμεί η ίδια Υπέραγνη Δέσποινα. Θα έρθει με τον τρόπο που γνωρίζει και κανονίζει ο Κύριος. Κάνε υπομονή...

Με τη χαρά ζωγραφισμένη στο σκελετωμένο πρόσωπο του ξύπνησε ο Γέροντας. Χωρίς να χάσει καιρό κάλεσε βοηθούς κι άρχισε να κτίζει τον ναό στο όνομα της Αγίας Τριάδος, όπως ήταν κι η εντολή που του δόθηκε. Όταν τελείωσε, έβαλε μέσα τις άγιες εικόνες που του είχε δώσει ο δούκας και γύρω από την εκκλησία έφτιαξε κελιά για μοναστήρι.

Σ' αυτά φιλοξενούσε όσους ερχόντουσαν να ασκητέψουν μαζί του. Τον ίδιο καιρό θερμές προσευχές αναπέμπονταν από όλους για την εκπλήρωση εκείνων όλων που είδε κι άκουσε στο όραμα του. Θερμές προσευχές αναπέμπει κι ο ίδιος κάθε στιγμή και ώρα. Τα λόγια του θείου Παύλου «αδιαλείπτως προσεύχεσθε» συνέχισαν να είναι καθημερινό βίωμα του. Και το αποτέλεσμα ευλογημένο.

Πώς ο θεός εργάζεται μερικές φορές είναι στ' αλήθεια πολύ θαυμαστό. Θαυμαστή και στην περίπτωση αυτή η ενέργεια του για να έρθει στην Κύπρο η σεβάσμια εικόνα της Θεομήτορος.

Ο βασιλιάς Αλέξιος είχε τρεις κόρες. Κάποια μέρα μια από τις κόρες του, η πρώτη, αρρώστησε βαριά με την ίδια αρρώστια που είχε κάποτε αρρωστήσει στην Κύπρο κι ο δούκας Βουτομίτης. Έπαθε κι αυτή από ληθαργία. Η λύπη του βασιλιά ήταν απερίγραπτη. Οι γιατροί κι εδώ, οι καλύτεροι της Αυτοκρατορίας, ερχόντουσαν κι έφευγαν χωρίς καμιά θεραπεία. Αντίθετα όλοι περίμεναν από μέρα σε μέρα το τέλος, τον θάνατο της κόρης. Πολλές φορές ο Βασιλιάς κλειόταν στο δωμάτιο του κι έκλαιε απαρηγόρητα. Μια μέρα ο Άγιος Θεός οικονόμησε τα πράγματα έτσι που να ευρεθεί κι ο δούκας στο παλάτι και να ιδεί και ν' ακούσει τον βασιλιά να διερρωτάται: «Μα δεν θα ευρεθεί επιτέλους κανένας που να μπορέσει να προσφέρει στην αγαπημένη μου κόρη παρηγοριά και θεραπεία; Θεέ μου, λυπήσου με!»

Τη στιγμή εκείνη ο δούκας τη θεώρησε ως θεόσδοτο ευκαιρία να μιλήσει και να προβάλει την παράκληση του για την εικόνα.

«Δέσποτα, βασιλιά μου», είπε «Με την ίδια αρρώστια αρρώστησα κι εγώ στην Κύπρο. Και θα απέθνησκα, αν δεν βοηθούσε ο Θεός με τις προσευχές και τις παρακλήσεις κάποιου μοναχού Ησαΐα να γίνω καλά. Θα σου ειπώ τον τρόπο της θεραπείας και αν η μεγαλειότητα σου με ακούσει, η κόρη σου οπωσδήποτε θα γίνει αμέσως καλά».

– Μίλησε μου. Μίλησε μου και θα κάνω αμέσως ό,τι μου πεις, είπε ο πονεμένος

πατέρας.

– Βασιλιά μου, συνέχισε ο Βουτομίτης.

Έχω εντολή από τον άγιο εκείνο Γέροντα να σου ειπώ, ότι είναι θέλημα του Θεού και της υπεραγίας Θεοτόκου, η αγία εκείνη εικόνα που φυλάσσεται στο παλάτι, της Παναγίας η εικόνα, να σταλεί στην Κύπρο.

Αν δεν το κάνεις αυτό, η κόρη σου θα πεθάνει. Λυπούμαι πολύ που σου το λέω αυτό, άλλα είμαι υποχρεωμένος να σου ανακοινώσω αυτή την προσταγή. Έπρεπε να το κάμω από καιρό. Η σκέψη όμως πως θα σε στενοχωρήσω με έκαμνε να αναβάλλω. Από την Κύπρο ήρθαμε με τον άγιο αυτό μοναχό. Ήρθαμε για να σου ανακοινώσει ο ίδιος αυτή τη θεία προσταγή με τη δική μου μεσολάβηση. Επειδή όμως εγώ δεν τολμούσα να πω ένα τέτοιο πράγμα στη μεγαλειότητα σου, γι' αυτό εκείνος επέστρεψε στην Κύπρο και μου αφήκε εντολή να σου ανακοινώσω εγώ την πληροφορία αυτή, όταν μπορέσω. Τώρα που έμαθες τα πάντα, κάνε εσύ ο,τι νομίζεις».

Ο βασιλιάς άκουσε με προσοχή τα λόγια του Βουτομίτη.

«Λυπούμαι είπε να χάσω την αγία αυτή εικόνα. Αλλά, αν γίνει η κόρη μου καλά, θα ξεπληρώσω την επιθυμία του Γέροντα. Ποιος είμαι ο ευτελής που θα τολμήσω να εναντιωθώ στη βουλή του Αγίου Θεού και της Υπέραγνης Δέσποινας τη θέληση».

Ύστερα από τα λόγια αυτά στον Βουτομίτη, ο βασιλιάς απομακρύνθηκε ολίγο, κι αφού γονάτισε σε μια γωνιά του δωματίου είπε την έξης περίπου προσευχή:

«Πανάχραντη Δέσποινα Θεοτόκε, γονατιστός ψυχή τε και σώματι, Σε ικετεύω. Δέξου την ικεσία μου και κάνε μου καλά τη θυγατέρα μου. Παρά την αγάπη και τον σεβασμό που τρέφω στην αγία Εικόνα Σου, αφού η ευσπλαγχνία σου το θέλει, θα σε στείλω στην Κύπρο, στο χαριτωμένο μας νησί».

Μετά την προσευχή αυτή ο βασιλιάς σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στις άρρωστης κόρης του το δωμάτιο. Η προ ολίγου σχεδόν αναίσθητη απ' την αρρώστια κόρη, στο άκουσμα των βημάτων του πατέρα άνοιξε τα μάτια και με φωνή που έπαλλε από συγκίνηση είπε: «Πατέρα νοιώθω να ζωντανεύω. Πατέρα μου, είμαι καλά».

Τα λόγια της κόρης σε λίγες μέρες έγιναν αληθινή πραγματικότητα.

Από την ίδια στιγμή που ο πατέρας υποσχέθηκε να στείλει τη σεπτή εικόνα στις Κύπρου το νησί, η κόρη ξαναβρήκε την υγεία της. Οι υποσχέσεις από μέρους των ανθρώπων εύκολα δίδονται. Δύσκολα όμως πραγματοποιούνται.

Αυτό έγινε και σε τούτη την περίπτωση. Όταν η θυγατέρα του βασιλιά έγινε καλά,

ο πατέρας ξέχασε την υπόσχεση του. Μη θέλοντας να στερηθεί τον πολύτιμο εκείνο θησαυρό, την εικόνα της Μεγαλόχαρης που φύλαττε στο παλάτι του, έκαμε πως ξέχασε τα όσα υποσχέθηκε.

Ο Θεός όμως δεν ξεχνά, αλλά και δεν μυκτηρίζεται.

Κι επειδή ο Βουτομίτης που θα υπενθύμιζε τα της υποσχέσεως του βασιλιά στον ίδιο είχε φύγει από την Πόλη για την Κύπρο, την υπόμνηση την κάνει ο Πανάγαθος Θεός επιτρέποντας μια νέα δοκιμασία στο παλάτι. Αυτή τη φορά άρρωστα με την ίδια αρρώστια ο ίδιος ο βασιλεύς.

Στο κρεβάτι του πόνου που βρίσκεται θυμάται την υπόσχεση του, αλλά και πάλι σκέπτεται πως να ξεγελάσει τον γέροντα ασκητή. Μια μέρα κάλεσε στο παλάτι ένα εξάίρετο ζωγράφο και του παρήγγειλε βλέποντας την εικόνα της Παναγίας, που είχε στο παλάτι, να του ζωγραφίσει μιαν άλλη εικόνα απaráλλακτη σαν κι αυτή. Ποιος ο σκοπός; Αυτή να στείλει στην Κύπρο αντί της παλιάς. Πίστευε πως με τούτο τον τρόπο θα ημπορούσε να ικανοποιήσει τον Βουτομίτη κι έτσι θα έμενε σ' αυτόν η σεπτή εικόνα, η παλιά. Αυτό σκέφτηκε κι αυτό αποφάσισε. Τη νύχτα όμως παρουσιάστηκε στον ύπνο του και πάλι η Παναγία και του ανέτρεψε τα αμαρτωλά σχέδια με τούτα τα λόγια τα αυστηρά.

– Άκουσε Βασιλιά και πρόσεξε πολύ τα λόγια μου. Την καινούργια εικόνα που σου έφτιαξε ο ζωγράφος θα την αφήσεις εδώ στο παλάτι σου. Τη δική μου εικόνα να αποστείλεις στην Κύπρο στον μοναχό Ησαΐα. Αυτή είναι η επιθυμία μου κι η εντολή μου.

Τρομαγμένος ξύπνησε ο βασιλιάς. Χωρίς να χάσει καθόλου καιρό κάλεσε γύρω του τους ανθρώπους του και συνέστησε να ετοιμάσουν αμέσως το βασιλικό πλοίο. Να βάλουν σ' αυτό τη σεπτή εικόνα και να βρουν κι ένα ευλαβή ιερομόναχο για Καθηγούμενο που να ταξιδεύσει μαζί και να παραμείνει στην Κύπρο. Επίσης έδωσε κι αρκετά χρήματα για να κτιστεί ένας εξάίρετος ναός μ' αυτά, μέσα στον οποίο να τοποθετηθεί η θαυματουργός εικόνα. Όλα αυτά στελλόντουσαν στον δούκα Βουτομίτη με εντολή αυτός να τα παραδώσει στον μοναχό Ησαΐα για να κάμει ό,τι ήθελε.

Όλα έπρεπε να γίνουν και έγιναν σύμφωνα με τη βασιλική διαταγή. Μόλις το καράβι έφτασε στην Κύπρο σ' ένα λιμάνι εκεί στην Τυλληριά, αμέσως ειδοποιήθηκαν σχετικά τόσο ο διοικητής της νήσου Μανουήλ Βουτομίτης, όσο και ο γέρο Ησαΐας.

Στο άκουσμα της πληροφορίας ότι το καράβι με την θαυματουργό εικόνα της Μεγαλόχαρης είχε φτάσει στο νησί, ο γέρο Ησαΐας παρά την ηλικία του

«αγαλλομένω πόδι» κατέβηκε από τα βουνά του Κύκκου στην παραλία.

Εκεί βρισκόταν κι ο Βουτομίτης και χιλιάδες χριστιανοί που μόλις άκουσαν τη χαρμόσυνο είδηση άφησαν τα χωριά τους και τις εργασίες τους και μαζεύτηκαν στο λιμάνι.

Εκεί ο Βουτομίτης παρέδωσε στον ερημίτη ασκητή την άγια Εικόνα και τα χρήματα.

Μια μεγαλόπρεπη πομπή που είχε ήδη σχηματισθεί ξεκίνησε από το λιμάνι για τα βουνά του Κύκκου με εξαπτέρυγα και σταυρούς, και λαμπάδες και οδηγούς τον Ησαΐα και τον Βουτομίτη. Τα πάντα σκιρτούν και αγάλλονται. Οι ύμνοι που ψάλλονται κατανύσσουν τις καρδιές. Μα και τα θυμιάματα που προσφέρονται στα λιβανιστήρια ευωδιάζουν την ατμόσφαιρα. Κι αυτά τα δένδρα ανάμεσα από τα οποία περνά η όλη πομπή συγκινημένα λες κι αυτά κλίνουν τον κορμό και τις κορυφές τους από σεβασμό κι έτσι σκυφτά και γονατισμένα μένουν ως σήμερα.

Μια ανατριχίλα περνά κι αυτά τα βουνά: στη θέα της χαριτόβρυτης εικόνας της Πάναγνης Παρθένου. Σαν έφτασαν στον τόπο που το παράξενο πουλί πετούσε και τραγουδούσε το τραγούδι του, σταμάτησαν. Και να για τελευταία φορά η βουή του ανέμου που ερχόταν από μέσα στα φύλλα των δένδρων έφτανε στα αυτιά όλων και επαναλάμβανε γλυκά κι απαλά την παράξενη μελωδία. «Κύκκου – Κύκκου το βουνί μοναστήρι θα γενεί μια χρυσή κυρά θα μπει και ποτέ της δε θα βγει».

Και το μοναστήρι έγινε.

Κι η χρυσή κυρά, «η σκέπη του κόσμου, η πλατυτέρα νεφέλης» μπήκε σ' αυτό και μένει αιώνες τώρα φύλακας και φρουρός της νήσου των Αγίων, της αγαπημένης μας Κύπρου.

Εγγράφησαν τα παρόντα δια την Ιεράν Σεβασμίαν Βασιλικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν του Κύκκου, εν τη Ιερά Μονή Σίμωνας Πέτρας Αγίου Όρους Άθω, τη 21.8./3.9.1997, μερίμνη του Θεολόγου κ. Θ. Σχίζα. (Υμνογράφος της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας).

(Πηγή: https://www.pigizois.gr/kiprioi_agioi/isaias_osios.htm)